కథ చెబుతా వింటావా రాధా అన్నాడు గోపాలం, కాఫీగ్లాసు కిందపెట్టి సిగరెట్టు జేబులోంచి తీస్తూ.

అక్కడికి పేపరు చదవడం అయింది. ఇంక కథలు మొదలుకాబోలు అంది రాధ కత్తిపీటా కూరలబుట్టా ముందరేసుకుని కూర్చుంటూ.

పేపరు తరువాత విందుగానిలే. కథ టూకీగా చెప్పేస్తా విను. కథపేరు శశిరేఖా స్వయంవరం. శశి హీరోయిన్. దృశ్యం వానరోజు రాత్రి. సమయం ఆరు గంటల బైస్కోపు వదలిన తొమ్మిది గంటల వేళ. రంగం నిద్రబోతున్న పెంకుటింటి అరుగు– సిగరెట్టు ముట్టించాడు గోపాలం.

ఊఁకొట్టు, అన్నాడు పొగ వదుల్తూ.

చెక్కుతీసిన అరటికాయని నీళ్ళలో పడేసి– ఊఁ చెప్పండి అంది రాధమ్మ.

సరే మొదట హీరో మోహన్‌వస్తాడు రంగంమీదికి. వానలో తడవటానికి యిష్టంలేక అరుగెక్కి నించున్నాడు. రెండు నిమిషాల తేడాలో హీరోయిన్ శశికూడా రానే వచ్చింది. అరుగుమీదికి ఇంకెవ్వరు రారు అనుకో... రెండే పాత్రలు.

మీరు పేపరు చదువుకోండి బాబూ కవిత్వం కట్టేసి అంది రాధ.

లేదే కథ అయిపోవచ్చిందిగా ఆ కుఱ్ఱాడు యెదురుగా ఉన్న వేపచెట్టూ, పచ్చమేడా, పెంకుటిల్లూ, నల్లమబ్బూ, పచ్చని చందమామా పక్కనున్న భామా మొదలైన వాటివంక చూడడంమానేసి కేవలం శూన్యంలోకి చూడసాగాడు.

ఏం పాపం? అంది రాధ తల ఎత్తకుండానే.

అరుగుమీద భామ సుధకూడా ఈ ముక్కే అనుకుంది. ఇదివరకే హీరోని అక్కడక్కడ చూసినట్టు గుర్తుకురాగానే ఈ ముక్కే అడిగేసింది.

ఆ కుర్రాడు ఈపిల్లవంక ఓసారి చూసి మళ్ళా శూన్యంలోకే దృష్టి సారించి అపైన అటూఇటూ ఊగుతున్న ముంగురులు చూసుకోవడం మొదలెట్టాడు- బాధగా.

ఏం పాపం? అంది రాధ చిరునవ్వుతో.

అరుగుమీది భామ సుధకూడా అదే అడిగింది మళ్ళీ- అప్పుడే తను చూసివచ్చిన సినిమాలో హీరోయిన్ తాలూకు హృదయ కాఠిన్యానికి బలిఅయిన హీరోకి చెందిన హృదయం శతచ్ఛిద్రా లయిపోవడం కళ్ళారా చూసినమీదట తనకే స్త్రీజాతిపై గౌరవం, విశ్వాసం నశించి అంతకుమునుపే ప్రేమతో, కన్నీళ్ళతో నిండి, స్థానిక కన్య మోసానికి గురియైన తన హృదయకుండ పగిలిపోయిందని-

కుండేమిటండీ నా తలకాయ- భాండం.

– ఆ కుర్రవాడు గబగబ చెప్పేసి మళ్ళీ ముంగురులు చూసుకోవడం మొదలెట్టాడు- వేడిగా బరువుగా రొప్పుతూ. అవటాన ఆ పిల్లకి ఆ పిల్లవాడి జుట్టు సవరించాలనిపించిందట.

రాధ నవ్వింది. అవునుగానండి, ఆ పిల్లకి అదేం బుద్ధండి అలా, అరుగులమీద కనిపించిన మొగాళ్ళజుట్లు సవరించడ మేమిటండీ అందులోనూ పెంకుటింటి అరుగాయె.

ఏమో. ఆడవాళ్ళ హృదయం లోతని షేక్స్పియరుగామోసన్నాడు. నాకు బాగా తెలీదు. కథ విందూ. ఆ పళంగా ఆ అమ్మాయి యేమందో తెలుసా? సరే నబ్బాయ్, జరిగిందేదో జరిగిందీ, ఆ ముక్కలిలా పారేస్తే అది అతికి నేను దాన్ని జీవంతో నింపుతానూ, నీ కిష్టమేనా అందిట- గోపాలం విరగబడి నవ్వసాగాడు తన చమత్కారానికి.

రాధ ముక్కుమీద వేలేసుకుంది.

అయ్యో! ముక్కూ మొహం ఎరుగని పరాయివాడితో అవేం మాటలండీ అంది సాగదీస్తూ.

ముక్కూ మొహం తెలియడానికి ఆపిల్లముక్కు నీకుమల్లె కొట్టొచ్చినట్టు కనబడుతుందనుకున్నావా? ఆ పిల్లది మామూలు ముక్కే.

బావుంది. మధ్య నా ముక్కు గొడవెందుకు లెండి. కథకానీండి.

కథ కేముంది అయిపోయినట్టే, ముందరా కుర్రాడు ససేమిరా స్త్రీని నమ్మనన్నాడు. ఆ పిల్ల, కాదు కూడదంటూనే అటు తిరిగి ఏడుపు లంకించుకుంది. అప్పుడు కుర్రాడు ఆ పిల్లవంక తిరిగి నీ పేరేమిటన్నాడు. 'సుధ' అని చెప్పి, నీపేరో అంది. మోహన్ అన్నాడు. అంటూనే సు...ధా! అన్నాడు గాఢంగా, హృదయం చీల్చుకొచ్చిందిలే ఆ మాట. వెంటనే సుధకూడా...మో...హ.....న్! అంది! ఇదికూడా హృదయం చీల్చుకు వచ్చిందేలే.

రెండూ హృదయం చీల్చుకువచ్చినవే నన్నమాట. బావుంది. తరువాత? అంది లెక్కల్లో రెండాకు లెక్కువ చదివిన రాధమ్మ.

తరువాత నీకు తెలియందేముంది?

రాధ కోపం ప్రకటించింది.

నాకేం తెలుస్తాయిలెండి. ఓ హృదయమా! వో ప్రేమా! అనడమూ మీకే చెల్లింది. అదీ ఇదీ అంటూ వెక్కిరించడమూ మీకే చెల్లింది. ఓడ దాటాక బోడి మల్లయ్యా అన్నాట్ట ఎవరో-

కోప్పడకు రాధా! నే ననేది అదికాదు.

ఏదయినా అనండి. నాకేం- అన్నీ మీకే చెల్లాయి, అంది రాధ మూతి ముడుచుకుని.

గోపాలం విరగబడి ఇంగ్లీషులో నవ్వాడు. ఆల్ రైట్ వాల్ రైట్ అమ్మాయ్? నేను ఓడదాటాలేదూ, బోడిమల్లయ్య అనాలేదులే. మాది కాశీ మీది రామేశ్వరం మా నాన్నా మీ నాన్నా విశాఖపట్నంలో కలుసుకుని నన్నూనిన్నూ ఓ ఇంటివాళ్ళని చెయ్యాలనుకున్నారు; చేశారు. పెద్దలు ఆశీర్వదించి తదర్వాత చందన తాంబూలాది సత్కారాలు స్వీకరించారు! మంగళం మహత్ శ్రీ శ్రీ శ్రీ నువ్వూ నేనూ మొగుడూ పెళ్ళాం అంతకుముందు నేను నిన్ను చూడలేదు. ప్రేమించలేదు. అంతేనా? అమ్మయ్య! అంటూనే గోపాలం పేపరు చాటేసుకుని చెడా మడా చదవసాగాడు.

ఆఁ అంతే అంతే - మీరలా వెక్కిరించారు గాబట్టే అంతే అంది రాధ బుట్టలో ఉల్లిపాయలు బయటకు తీస్తూ.

గోపాలం పేపరు వెనుకనుంచి తొంగిచూసి, ఉల్లిపాయలు నాకు సయించవు. అవి మానెయ్... తరువాత నాకు హృదయం లేదన్నావు గాబట్టి నాబాకీ యిచ్చెయ్యి అన్నాడు డబాయింపుగా.

మీ బాకీ ఏమిటి! అంది రాధ కళ్ళు చిట్లించి.

మన పెళ్ళికి ముందరి ఎష్టాబ్లిష్‌మెంటు చార్జీలు అన్నాడు గోపాలం.

ఎష్టాబ్లిష్‌మెంటు చార్జీ లేమిటీ-

ఎరగనట్టే పెద్ద- నువ్వే అంటూ వుంటావుగా బోలెడు ఉత్తరాలు నీకు రాశానని! వాటికే వాటికే అయిన ఖర్చులు ఇచ్చుకో.

బావుంది. నేను మిమ్మల్ని ఉత్తరాలు రాయమని పిలిచి బొట్టెట్టే అడిగానా- నాకేం తెలీదు బాబూ.

నేను ఎన్నడూ బొట్టెట్టుకోలేదు... అది సరేగాని అదేం కుదరదమ్మాయ్ మర్యాదగా బాకీ తీర్చు. లేకపోతే మీ నాన్నమీద కేసుపెడతా.

ఇది మరీ బావుందండీ. మా నాన్న మిమ్మల్ని పిల్చి నాకు లౌ లెటర్సు రాయమని చెప్పాడా? అంది రాధ నుదురు మీదనుంచి ముఖానికి అడ్డంగా వేళ్ళాడుతున్న మెత్తని కురులను పైకెగతోసుకుంటూ.

గోపాలం కంగారుపడ్డాడు. అహహాఁ! అవలా ఉంచు, తీసెయ్యకు. అవలా ఉంటేనే నాకు బావుంటుంది......

అది సరే మీ నాన్నమీద వైకేరియస్ లయబిలిటీ ప్రకారం కేసుపెడతాను. అమాయకుడినైన నా హృదయాన్ని ఆకర్షించి, -శాస్త్రం చెప్పినట్టు- నాచేత ఉత్తరాలూ అవీ రాసేటట్టు చేశావు. నువ్వు అప్పటికే మైనరువి కాబట్టి, ఇందుతో మీ

నాన్నకే ప్రత్యక్ష సంబంధం లేకపోయినా ఆయనదే బాధ్యత. ఇదంతా ఎందుకంటావూ– పోయిగా పేపరు చదువుతా వినెయ్.

రాధ తల పైకెత్తి పకపక నవ్వింది. నా మొహంలా వుంది మీ ప్రతిపాదన అంటూ.

ఏదో నీ అభిమానం కొద్దీ అలా మెచ్చుకొంటావు అన్నాడు గోపాలం వినమ్రుడై. తదుపరి అనిమిషుడై ఆమెవంక చూసి ముగ్ధుడైపోయాడు.

రాధా! దేవుడు నీకింత అందం, ఇన్ని గుణాలూ, చక్కని మనస్సూ ఇచ్చి పేపరు చదవాలన్న ఉత్సాహం ఇవ్వనందుకు విచారిస్తున్నాను. పోతే పోయిందిలే. పేపరు వినవద్దు. అంతేకాదు ఉల్లిపాయలుకూడా తరుగు. నేను మెల్లిగా పాడుతూ వుంటాను.

రాధ తుళ్ళిపడింది. "ఏవండీ! ఇలా చూడండి. పోనీ ఆ పేపరేదో చదవండి. మీ మాట కాదనడం నా కిష్టంలేదు."

గోపాలం చదివాడు–"అని ఉద్ఘాటించి ఆయన ఇంకా ఇలా అన్నారు..."

ఏవండీ! ఇలా చూడండి–

ఏం? ఏంవొచ్చింది?

మీకు అరిటికాయి ఆవపెట్టి వండితే ఇష్టమా, లేకపోతే కమ్మగా పోపులో వేస్తే బావుంటుందా చెప్పండి. పుల్లగా పులుపు వుండనే వుంటుంది.

గోపాలం పెదిమలు బిగించాడు. అలవాటు ప్రకారం నాసాపుటాలు ఎగరేశాడు. కాని, హుంకరించడానికి భయపడ్డాడు. గుటక మింగాడు రాధా? నువ్వు నా బాకీ దీర్చవు. పాటవినవు. పేపరుకూడా వినవు. నేను కోర్టుకి వెళ్ళితీరతాను. ఆఁ, అన్నాడు.

ఏమోబాబూ కోర్టుకే వెళ్తారో గోలుకొండ కెళ్తారో, కోటిపల్లి కెళ్తారో మీ ఇష్టం. మళ్ళీ వంట ఆలీశ్యమైందని నా మీద ఎగరక్కరలేదు.

నా బాకీ తీర్చవా అయితే?

"ఇదెక్కడి గోలండీ! పెళ్ళాందగ్గిర బాకీ వసూలు చేస్తానంటారు...నాకేం తెలీదు...అదుగో ఎవరో వస్తున్నారు. చూడండి."

ఆ వచ్చిన ఎవరో మహోద్రూకుడుగా వచ్చి వంటింటి గుమ్మంమీద ఆగాడు. అతగాడి పేరు జి.వి.మూర్తి.

గోపాలానికి ఈ క్షణంలో జి.వి.మూర్తి రావడం పూర్తిగా నచ్చలేదు; అంటే కొంత నచ్చిందని కాదు.

మొగుళ్ళూ పెళ్ళాలూ పొద్దుటపూటల్లో కాఫీలుతాగి సరదాగా సరసా లాడు కుంటూంటే, జి.వి.మూర్తులూ, ఎస్.కె. రావులూ కొంపంటుకుపోతున్నట్టు ఇలా క్యూలో వచ్చేయడం బావులేదనుకున్నాడు గోపాలం.

జి.వి. మూర్తి మాత్రం ఈ దంపతుల చిరచిరలూ కొరకొరలూ చూసి, బోలెడు ముచ్చటపడి, వాళ్ళ నాయనమ్మ అనే"చిలకా గోరింక"అనే మాట జ్ఞాపకం చేసుకొని ఎంతో ఇదైపోయాడు.

"ఏరా ఎల్.కె.గోపాలం!ఏవమ్మా ఎల్.కె.రాధాగోపాలం! కులాసా? ఆఁ? కాఫీలయ్యాయా?" అన్నాడు టైము చూసుకుంటూ.

గోపాలానికి ఒళ్ళు మండిపోతోంది ఇకిలిస్తూనే "ఏరా. జి.వి.మూర్తి?"అన్నాడు. 'ఆఁ. ఏవుందిరా?'అన్నాడు. మళ్ళీ జి.వి.మూర్తి 'ఊఁ ఇంకే మిత్రా!'అన్నాడు టైము చూసుకుంటూ. ఎక్కే గోపాలం పేపరు చాటేసుకుని 'హుఁ ఏముందిరా?'అన్నాడు.

రాధ పకాలున నవ్వింది."బావుందర్రా మొత్తానికి ఈ ప్రభాతవేళ మీ సంభాషణ తాత్పర్యం 'ఏముందిరా'అంటే 'ఏం లేదురా' అనేదని నాకు సులభంగా అర్థమైపోయింది. సరేకాని మూర్తిగారూ, మా ఆయన్ని ఒక్కసారి అలా అలా తిప్పి, అవీ ఇవీ చూపించి తీసుకురండి బాబూ. చిటికెలో వంటచేసేస్తాను. పొద్దుటినించీ ఒక్కటే అల్లరి"అంది.

గోపాలం పేపరు చాటునించి తొంగిచూసి, "హుఁ అల్లరి. మరే అల్లరి. నేను కదూ?- సరేలే నీకూ నాకూ పేచీ ఎందుకు, నువ్వు పేపరు వినొద్దు బాగుపడొద్దు. నా బాకీ ఇచ్చెయ్యి"అన్నాడు.

"చూశారండి మూర్తిగారూ పొద్దుట్నించీ ఒక్కలా వేధిస్తున్నారు బాకీ బాకీ అనీ. నేను బాకీ ఏమిటండీ!"

గోపాలం పేపరు కింద పడేశాడు. "సరే ఆ మాటమీద నిలు. మొదటినించీ వీడికి మనసంగతి తెలుసుగద! వీడు మనకి సాక్షి. అందులోనూ బొత్తిగా నిజం చెప్పేరకం-చెప్పరా సింగినాదం ఈ అమ్మాయి నా కెంత బాకీయో-"

సింగినాదం టైము చూసుకున్నాడు. "ఒరేయ్! ఆప్తమిత్రుడూ! నువ్వు ఈ ఆదివారం పొద్దున్నే నన్ను సింగినాదం అన్నందుకూ, నేను నిజం చెప్తానని ఆరోపించినందుకూ- కాసుకో నిజంగా నిజం చెప్పేస్తాను. ఏది శాశ్వతం- అమ్మాయీ! రాధా-"అంటూ రొప్పసాగాడు.

"ఉండండి. కొంచెం ఆగండి."అంటూనే రాధమ్మ లేచి ఫ్లాస్కు లోంచి కొంచెం కాఫీ తెచ్చియిచ్చింది. జి.వి.మూర్తి సిగ్గుపడ్డాడు. హాఁ అన్నాడు. కాఫీయా అన్నాడు కాఫీవంక చూసి. హూఁ కాఫీ అన్నాడు చిరునవ్వుతో రాధని చూసి. కాఫీరా గోపాలం అన్నాడు గోపాలాన్ని చూసి, కాఫీ ఎందుకండీ అన్నాడు. ఓ గుటక తాగి, కాఫీ అని నిర్ధారణగా చెప్పి నవ్వాడు. తరువాత గడగడ తాగేశాడు. గుడ్లు మిటకరించి చూశాడు. తక్షణం గోపాలం సిగరెట్టు అందిచ్చాడు. "జాగ్రత్త రోయ్! నిజం చెప్పాలి. నిజం ఏది నిజం తెలుసుగా నిజం"అన్నాడు.

"ఓ తెలియకేం బోల్డు తెలుసు-యిది అసలు నిజంలేరా అప్పలసామీ! రాధమ్మా వీడికి అనగా నీ భర్తృదేవుడికి-అనగా ఎల్కే గోపాలంగాడికి నువ్వు యెనభైరూపాయలు బాకీ వున్నావు. ఇది నిజం. నిన్ను వీడుగాంచిన శుభముహూర్తంనించి, నిన్ను పెళ్ళాడిన శుభదినానికి పదిహేను రోజులముందరిరోజు సాయంత్రం ఎనిమిది ఘంటలవరకూ వివిధ పద్దుల క్రింద వీడు నీ నిమిత్తం ఎనభై రూపాయలు ఖర్చుచేశాడు. అందులో నా దగ్గిర అప్పుగా తీసుకోబడి ఇంకా ఇవ్వబడకుండా ఉన్న మొత్తం ఇరవై రూ.లు అనే వాక్యాన్ని బ్రాకెట్లలో వేసుకోవాలనుకో- నిజానికి నిజం ఇది."అని ఆగి టైము చూసుకున్నాడు.

గోపాలం మూర్తి భుజం తట్టాడు. "ఒరేయ్ సింగినాథం ప్రేమనాథం రామనాథం! నువ్వురా నిజమైన స్నేహితుడివి!" అన్నాడు.

"ఇవ్వాళ వూళ్లో కొత్త సినిమా యేవిటండీ?"అంది రాధమ్మ అదోలా చూస్తూ.

మూర్తి గడపమీద కూర్చున్నాడు. "రాధమ్మా ఇది నిజమమ్మా నను నమ్మ సుమా"అన్నాడు నవ్వుతూ.

గోపాలానికి హుషారు వొచ్చింది. "జానే రాణీ అలివేణీ"అన్నాడు ఊతగా.

"బావుందండీ మేజువాణీ! మీరిద్దరూ ఇక్కణ్ణించి దయచెయ్యండి. నేను వంట చేసుకోవాలి"అంది రాధ గబగబా అరటికాయ తరుగుతూ.

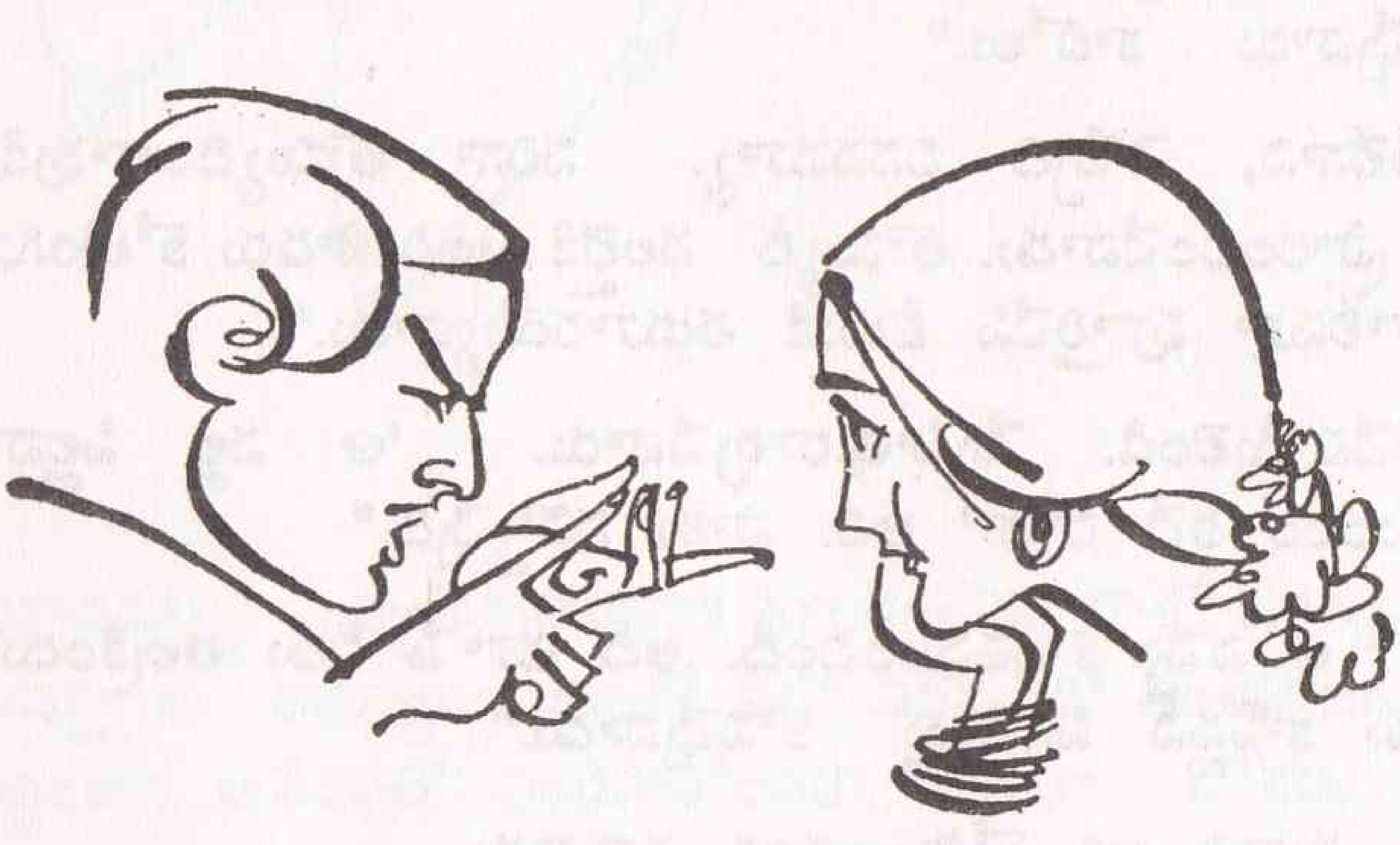

గోపాలం నయోపాయాని కొచ్చాడు. "సరేలే రాధా లెక్క చెబుతాను విను. నీకు నేను పంపిన గ్రీటింగు కార్డులు పాతికేనా ఉంటాయికదా?- పాతికా పాతిక

రూపాయలనుకో. పోతే, ఉత్తరాలు-స్పెషల్ కవర్లో రాశాను. అవో పది పన్నెండు రూపాయలవుతాయి గదా! ఇంకేం ఇప్పటికే బోలెడయింది."

"మిమ్మల్ని నేనేం పంపమని అడిగానా?"అంది రాధ.

"పెద్ద. ఇంకో ఇంకోళ్ళైతే అడిగినట్టు, నువ్వు అడిగేదేమిటి. నీ ధోరణే తెలిసిపోయింది. ఎప్పుడు ఎక్కడ కనపడ్డా నన్ను చూసి నవ్వి వెళ్లేదానివి. దాన్ని పట్టి మొగకుంక ఏమనుకోవాలి?"

"నవ్వకపోతే యేడవనా? లేకపోతే వెక్కిరించనా? రోజూ స్కూలు దారిలో కనపడుతూనే వుంటిరి. అదలా ఉంచండి, మిగతా యేభై రూపాయలకి యేం లెక్క చెబుతారు?"

"నే చెప్తా" "నే చెప్తా" అన్నాడు మూర్తి "నువ్వు రోజూ కనపడేదానివికదూ! అప్పుడూ-"

రాధ అందుకుంది. "ఇది మరీ బాగుందండోయ్ నేను కనపడటమేమిటి. నేను నా దారిన స్కూలు కెళ్ళేదాన్ని. ఈయనేమో రోజూ కిళ్ళీ కొట్టుదగ్గర హాజరుగా ఉండేవారు. ఎలక్ట్రిక్ స్తంభాలూ, పోస్టుడబ్బా, గంట స్తంభం,. నల్లపిల్లవాడూ వరసగా కనపడేవారు. రోజూ పందెం నాకు మా ఫ్రెండ్సుతో. ఇవాళా ఈ నల్లబ్బాయి వస్తాడని నేనూ, రాడని వాళ్ళూ - నేనే నెగ్గేదాన్ని."

"నాన్సెన్స్...నువ్వు చాలా పొరపాటు పడుతున్నావు రాధా. నేనేం నీకోసం రాలేదు రోజూ. ఏదో తోచక తొమ్మిదిన్నరకి అలా షికారుగా వచ్చేవాణ్ణి కదరా సాయిబూ!" అన్నాడు గోపాలం.

"అవునవును. వెనకెవడో విలాసార్థం ఎండలో షికారు వెళ్లేవాడని" అన్నాడు మూర్తి-గోపాలం వంక చూడకుండా.

రాధ పకపక నవ్వింది. "అంతేనండి. మీకూ తోచకే, ఈయన వెంట షికారుకి సాయం వచ్చేవారు కాబోలు."

"అంతేలేగాని, చెప్పేది వినవమ్మా. సరిగ్గా తొమ్మిదింబావుకి స్నానంచేసి పగటివేషం ప్రారంభించేవాడు. తొమ్మిది నలభైకి ఆఖరి పౌడరు కోటింగూ, ఆఖరిసారి క్రాపూ మాలీసూ పూర్తిచేసి ఓటుకి తయారయ్యేవాడు."

"పగటివేషమేలెండి. స్నేహితురాళ్ళనేవారు. 'ఆ నల్ల పిల్లవాడి మొహం తెల్లపౌడరుమయం కదే రాధా' అని. నాకు నవ్వొచ్చేది."

"అదిగో ఆ నవ్వే కొంపముంచింది. అది చూసే వీడు తలక్రిందులైపోయేవాడు. నాకు రెండు కాప్స్టన్ సిగరెట్లు కొనిచ్చేవాడు."

జి. వి. మూర్తి ఆగి గోపాలంవంక చూశాడు.

అతగాడి ముఖం పేపరు వెనుక ఎర్రగా వెలిగిపోతోంది. కళ్ళూ ఎర్రబడ్డాయి.

మూర్తికి వుషారు వొచ్చింది.

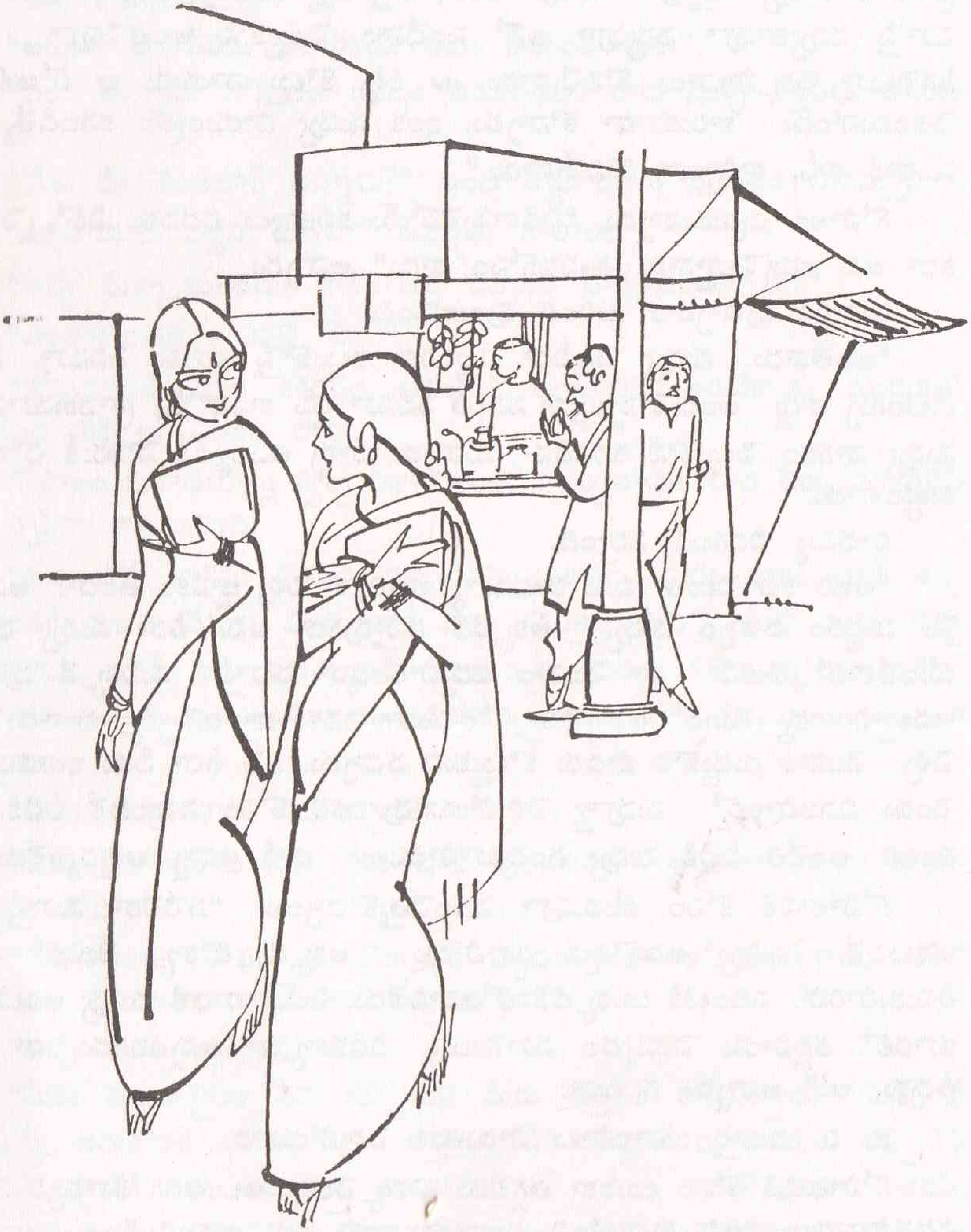

"ఇంక చూడమ్మా! నువ్వువెళ్ళిపోయాక మా ఇంటివసారాలో కూర్చుని, బరువుగా పొగ నిట్టూరుస్తూ–ఆ అమ్మాయి కళ్ళలో ఏదో ఏదో ఏదో వింతవెలుగుందిరా! నా హృదయం అర్థంకాని ఆవేదనతో నిండిపోతోందిరా అంటూ బోలెడు చదివేవాడు. నేను పేపరు చదువుకుంటూ వుండే వాణ్ణనుకో–"

గోపాలం తొంగిచూసి, తూచి తూచి కోపంగా అడిగాడు "అయితే నువ్వు అప్పుడు సానుభూతితో వినలేదా?"

మూర్తి ఓదార్పుగా నవ్వాడు. "పూర్తిగా అంత ఇది కాదులేరా...అన్నట్టు రాధా! ప్రతిరోజు నువ్వు వస్తావూ రావూ అనో, వస్తే వీణ్ణి చూస్తావూ చూడవూ అనో, చూస్తే నవ్వుతావూ నవ్వవూ అనో సందేహం పెట్టుకొని అంతసేపూ నాకు సిగరెట్లూ వక్కపొట్లాలు కొనిచ్చేవాడు. ఆ కిళ్ళీ కొట్టు నాయరు ఆ రోజుల్లో ఓ సెకండుహేండు కారుకూడా కొన్నాడు. ఇంక నువ్వు సాయంత్రం కనబడితే, మా ముఠాకి కాఫీ, కాష్టాలూ కొనిచ్చేవాడు."

గోపాలం ఛర్రుమన్నాడు. "ఏడిశావులేవోయ్ కవిత్వాలు చదవకు. ఏదో ఫ్రెండ్సు కదా అని ఖర్చుపెట్టానుగాని, ఈవిడకోసం కాదు" అన్నాడు.

మూర్తికి వుత్సాహం మరింత పుంజుకుంది.

"అంతేకాదు. నువ్వు తెల్లచీరా నల్లరవికా కట్టుకొస్తే మాకు సినిమా. నువ్వు గ్రీటింగ్సు కార్డు అందుకొన్నట్లుగా నవ్వితే సినిమా ప్లస్ కాఫీహౌస్, శ్రావణమాసంలో నువ్వు నాగరం పెట్టుకొని కనపడిన మర్నాడు వాళ్ళ తమ్ముడికీ నౌకరుకీ చొక్కాలు కుట్టించాడు."

రాధమ్మ విరగబడి నవ్వింది.

"ఆఖరి కథ చెబుతా విను రాధమ్మా! ఊర్మిళ పెళ్ళి జ్ఞాపకం ఉందా? అప్పుడు మే మిద్దరం వచ్చాం నువ్వు అక్కడికి వస్తావుగదా అని. తీరా నువ్వు వచ్చాక యేంచేశాడో తెలుసా? నా మొహం జిడ్డుపారిందిరా మూర్తీ నువిక్కడే వుండూ ఆవటాని వద్దు మొర్రో అని నేను గోలచేసినా వినకుండా బస్సెక్కి మూడుమైళ్ళు వెళ్ళి మొహం రుద్దుకొని పౌడరు కొట్టుకుని వచ్చాడు. సరే తీరా వీడు ఇలావచ్చాడు. రెండు నిముషాలలో నువ్వూ వెళ్ళిపోయావు. భలే కోపం వచ్చిందిలే వీడికి. అదీ సంగతి. అంచేత వీడికి నువ్వు వందరూపాయలు బాకీ అన్నా ఆశ్చర్యంలేదు."

గోపాలానికి కోపం యేడుపూ ముంచెత్తుకొచ్చాయి. "సరేలేరా మూర్తీ నేనే చవటనిలే. నువ్వు అడగొచ్చిన రూపాయి అక్కడ చొక్కా జేబులో ఉంది. తీసుకుపారిపో. పదింటికే యిక్కడికి భోజనానికేడు. ఏయ్! రాధా! నువ్వు అరటికాయ కూరలో ఉల్లిపాయ వెయ్యడం మానెయ్యి. వీడిక్కూడా అన్నంవండు. నా బాకీ తీర్చకు. ఆ!" అన్నాడు గబగబా.

జి. వి. మూర్తి యీలపాట పాడుతూ వెళ్ళిపోయాడు.

గోపాలానికి కోపం యింకా తగ్గలేదు. ఎక్కువైంది. అటుతిరిగి కూర్చుని పేపరు చదవసాగాడు– "అని వుద్ఘాటించి ఆయన ఇంకా ఇలా అన్నారు."

రాధలో వాత్సల్యం పెల్లుబికింది. చిరునవ్వుతో, కత్తిపీట పక్కకితోసి, అతని దగ్గరచేరింది. "ఏవండీ, ఇలా చూడండి. మిమ్మల్నే–" అంది అతని మెడని మునివేళ్ళతో తాకుతూ. గోపాలం కోపంగా చదవసాగాడు.

"టెంకు అబ్దుల్ రహమాన్ ఇలా అన్నారు.... అబ్బ కళ్ళు మియ్యకు రాధా! నాజోలికి రాకు."

ఆ టెంకు అబ్దుల్ రహమాన్ గారి భార్యపేరుకూడా రాధేనా ఏమిటి. ఆమె ఆయనజోలికి రావడం ఆయనకి ఇష్టం లేదా ఏమిటీ! అంది రాధ.

అబ్బ వదులు అన్నాడు గోపాలం.

"కోపం లేదంటే కాని-" అంది నవ్వుతూ.

"ఊం కోపంలేదు లే."

"అయితే ఆ పేపరు అలాపారేసి ఇటు తిరగండి మరి."

"ఏం" అన్నాడు గోపాలం యిటు తిరుగుతూ, రాధ మళ్ళీ కత్తిపీట దగ్గరకు చేరింది.

"నేను మీ కెంతబాకీ అన్నారు?" అంది ఉల్లిపాయలు వలవడం సాగిస్తూ.

"ఉల్లిపాయలు వద్దని చెప్పలే?" అన్నాడు గోపాలం.

"అబ్బే మీక్కాదులెండి- కాకికి-సరే చెప్పండి బాకీ ఎంతన్నారు?"

"ఎంతోకొంతలే.... ఎనభై. ఏం?"

"కోప్పడకండి మరీ, కొంచం ఆగండి." అంటూనే అరిటికాయ ముచ్చికతో గచ్చుమీద లెక్కలు వేసింది రాధ.

గోపాలం మూడుసార్లు స్వల్ప విరామాలతో నిట్టూర్చాడు. రాధ లెక్క పూర్తిచేసి తల తృప్తిగా తాటించింది.

"ఊం సరే నాగోల వినండి కాస్త. లెక్కప్రకారం, మీరు నాకు బాకీ ఉన్న మొత్తంలో నుంచి నేను మీకు బాకీ వున్న మొత్తం తీసేస్తే మీరే నాకు డెభ్భై రూపాయలు బాకీ. ఇలా పడెయ్యండి. సాయంత్రం చీరలు కొనుక్కుంటాను."

గోపాలం అనుమానంతో చూశాడు. "నువ్వుచెప్పేది నేను నీకు ఎదురివ్వాలనా" అన్నాడు.

"ఔను. మీరు నాకు ఎదురివ్వాలి."

"నేను నీకు-అంటే నీకు నేను బాకీ వుంటానా?" అంటూ చప్పగా జాలిగా నవ్వాడు గోపాలం.

"మహారాజులా, పాపం మీ కొక్కరికే హృదయాలూ అవీ వుంటాయి. మీరే మనుషులు మేమంతా రాక్షసులం అనుకున్నారా!"

"అబ్బే దేవత లనుకునేవాడిని."

"మీకు పచ్చజార్జెటు చీర యిష్టమని మీరు ఉత్తరం రాసినప్పుడు- వన్ వే ట్రాఫిక్కే అనుకోండి- నేను, మా అత్తయ్యనడిగి ముప్ఫయి రూపాయలు అప్పుచేసి మూడో నాటికి అది కట్టుకుని కనపడలేదూ-? మీకు సంతోషమని తెలిసి, ఆదివారం తలంటు మానుకుని సోమవారంనాడు- బడికి టైమైపోతున్నా- తలంటు పోసుకుని వచ్చేదాన్ని కాదూ? మీ కిష్టమని కాటికె పెట్టుకునేదాన్ని. కాళ్ళకి పట్టా చేయించుకున్నా. అన్నట్టు నాగరం కొన్నా! ఆం. ఇవన్నిటికే అయినడబ్బు యిచ్చుకోండి."

గోపాలానికి లోపల సంతోషం వేసింది. చివరిసారి పెంకితనం చేశాడు.

"ఇవన్నిటికే అనకూడదు. వీటన్నిటికే అనాలి" అన్నాడు నిర్వికార స్వరంతో.

"బావుంది. మధ్యలో వ్యాకరణంమీద యింకో పోట్లాటా?"

"మీద అనకూడదు-గురించి అనాలి."

రాధ చెప్పకుపోయింది.

"ఆదివారం సాయంత్రాలలో మీరు బీచికివస్తే మా ఫ్రెండ్సుకి పకోడీలు కొనేదాన్ని. మీరు గ్రీటింగ్సు కార్డులు పంపితే మా చెల్లాయికి, సీతకి చాక్లెట్లు కొనిచ్చేదాన్ని. ఇలాగ నాకు బోలెడు ఎష్టాబ్లిష్‌మెంటు అయింది. ఆ అన్నట్టు, అసలుకథ. పెద్ద మీరేవిటమ్మా డబాయించారు? నేను తప్పచేసినట్టూ. ఆవాళ ఊర్మిళ పెళ్ళికి మీరొస్తారు గదా అని మా ఫ్రెండ్సుని, మాట్నీ సినిమా మానిపించి అరుగంట లాటకి వాయిదా వేయించి, పెళ్ళిపార్టీకి నాతో తీసుకొచ్చాను. వాళ్ళందరికీ బస్సు ఛార్జీలు, కాఫీలు ఇప్పించుకోవాల్సివచ్చింది. తీరా వచ్చాక మీరు ఇట్టే కనబడి అట్టే మాయమైపోయారు. గంటసేపు చూసి, మా ఫ్రెండ్సుపోరుపడలేక సినిమాకి బయల్దేరుతూంటే మీరు అప్పుడు పౌడరు కొట్టుకొని వచ్చారు. నేను వెళ్ళిపోతే నాదా తప్పు? గంటసేపు మీరు నన్ను ఏడిపిస్తే అవన్నీ కృష్ణలీలలు కాబోలు. మీకే హృదయంవుంది. మేం రాక్షసులం."

గోపాలం నిర్విణ్ణుడైపోయాడు. తరువాత ఒకనిమిషంపాటు అలాగే తలవంచుకు కూర్చున్నాడు.

'ఇంత ప్రగాఢ ప్రేమ ఉందా రాధా నీకూ' అని తెలుగు వాక్యాలలో అనుకున్నాడు.

"రాధా!" అన్నాడు బరువుగా బాధగా అందంగా ఆనందంగా ఇంకా రకరకాలుగా.

రాధ ఉల్లిపాయలు వదిలేసి తేరిచూసింది గోపాలంకేసి.

"ఇదికూడా హృదయం చీల్చుకువచ్చిన మాటేకదూ ఇందాక మీరు కథలో చెప్పినట్టు" అంది సూటిగా.

"హృదయాంతరాంతరాంతరాంతరాంతరాలలోంచి వెడలిన మాట రాధా!"

"అయితే ఉల్లిపాయలు తరగొచ్చుగా?"

"వద్దు."

☆ ☆ ☆

అంతలో జీవీ మూర్తి గావుకేక వినిపించింది సావిట్లోంచి.

"బ్రదర్! ఈ రూపాయి సత్తుదిట. చెల్లదుటా....."

"జేబులో ఇంకోరూపాయుంది తీసుకో. లేకపోతే జేబే తీసుకో. పో!" అన్నాడు గోపాలం కంగారుగా.

★ ★ ★